

РЕШЕНИЕ

№ 61

гр. Кърджали, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КЪРДЖАЛИ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Вергиния Еланчева

при участието на секретаря Симона Иванова
като разгледа докладваното от Вергиния Еланчева Административно
наказателно дело № 20245140200037 по описа за 2024 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление № ***** от 08.09.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда” гр.К., с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв. на „Г.-К.” АД с ЕИК *****, адрес гр.К., ул.„Р.“ № **, в качеството му на работодател, за нарушение на чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ.

Жалбоподателят „Г.-К.” АД намира наказателното постановление за неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че при издаването му било допуснато нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Наказващият орган неоснователно заключил, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ и следва да му бъде ангажирана отговорност. Позовал се само на констатации от собствената си проверка, без да изследва в цялост фактическата обстановка и да установи по несъмнен начин дали са налице предпоставките за ангажиране на отговорността му. Дружеството начислило въпросното обезщетение, след като служителят представил данни за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. За да бъде изплатена сумата, същият следвало да отиде да я получи, което не било направено от него. След като служителят не проявил активност да получи начислената му сума, то дружеството нямало как да я предостави. За да е извършил нарушение на процесната дата, жалбоподателят следвало да бъде уведомен, че служителят е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. В резултат на неправомерното поведение на служителя, жалбоподателят бил възпрепятстван

да изпълни разпоредбата на чл.222, ал.3 от КТ и да начисли и плати съответното му обезщетение. Работодателят издал заповед от 02.08.2023 г. за начисляване на сумите, която представил. От доказателствата се установявало, че са налице предпоставките за приложимост на чл.415в от КТ, тъй като към датата на издаване на наказателното постановление били предприети действия по отстраняване на нарушението и нямало настъпили вредни последици. На следващо място, грубо бил нарушен редът за връчване на съставения АУАН, като процедурата по чл.416, ал.3 от КТ не била надлежно изпълнена, актът не бил изпратен с препоръчано писмо. В резултат на неправомерните действия на органа свързани с връчване на АУАН, били допуснати съществени нарушения и на дружеството не била дадена възможност да подаде възражение, да ангажира доказателства или да сключи споразумение. В наказателното постановление не било посочено мястото, където е извършено нарушението, което също съставлявало процесуално нарушение. Наказващият орган нарушил и задълженията си по чл.52, ал.4 от ЗАНН, а именно да извърши разследване на спорните обстоятелства, каквито в случая били налице. Жалбоподателят моли за отмяна на атакуваното постановление, както и за присъждане на разноските в производството

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от упълномощен адвокат, който поддържа жалбата. Твърди, че санкционираното дружество нямало как да узнае за придобиването на право на пенсия от служителя, ако не бъде уведомено и не му бъдат представени доказателства. Служителят не предприел никакви действия след прекратяване на трудовото правоотношение. Тъй като същото било прекратено по взаимно съгласие, то работникът трябвало да бъде активната страна и да уведоми работодателя, че е пенсиониран, да му представи доказателства за това, включително и начин на заплащане на обезщетението. Моли за отмяна на обжалваното наказателно постановление, както и за присъждане на направените разноски.

Административнонаказващият орган, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено. Твърди, че по безспорен начин се установило извършеното от дружеството нарушение на КТ. Работодателят можел да се уведоми чрез НОИ за това дали работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, съответно да му изплати обезщетение. Неоснователно се възлагала вина в самия работник, че не бил уведомил работодателя и поради това нямало как да му бъде платено. Законът възлагал задължение на работодателя и след като не го изпълнил, той е извършил визираното нарушение. Неоснователни били и доводите за допуснато процесуално нарушение във връзка с връчването на АУАН. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на наказващия орган, като прави и възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя писмена защита, в която излага подробни съображения за законосъобразност на атакувания акт.

Районна прокуратура-Кърджали, редовно призована за съдебното заседание на основание чл.62 от ЗАНН, не се представлява.

Съдът като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В периода от 18.05.2023 г. до 31.07.2023 г. свидетелите Н. Н. и Е. Ю. - инспектори в Дирекция „Инспекция по труда“ гр.К., извършили проверка по документи по спазване на трудовото законодателство на „Г.-К.“ АД гр.К. С Призовка на основание чл.45, ал.1 от АПК от 18.05.2023 г., контролните органи изискали от жалбоподателя документи във връзка с целта на проверката, които били представени на 30.05.2023 г. по електронна поща, а именно: Списък на лицата с прекратени трудови правоотношения, работили в „Г.-К.“ АД, които към момента на прекратяване са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст - прекратени в периода от 01.04.2020 г. до 30.04.2023 г., на които е или не е начислено обезщетение по реда на чл.222, ал.3 от КТ; Трудов договор № **/04.05.2015 г., сключен между „Г.-К.“ АД и Г. Р. Е. за изпълнение на длъжността „подземен ел. механик, шлосер“; Заповед № */26.01.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение между страните на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ. При проверката допълнително били събрани и други документи, както следва: Справка от ТП на НОИ-К. с изх.№ */16.06.2023 г., видно от която лицето Г. Р. Е. получавал лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.69б от КСО, считано от 05.01.2023 г.; Справка от информационната система на ИА ГИТ, видно от която Г. Р. Е. е работил в „Г.-К.“ АД, считано от 04.05.2015 г. до 26.01.2023 г., или общо 7 години, 8 месеца и 22 дни. Контролните органи установили, че работодателят „Г.-К.“ АД гр.К. не е изплатил на Г. Р. Е. при прекратяване на трудовото му правоотношение със Заповед № */26.01.2023 г., след като работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст на 05.01.2023 г., независимо от основанията за прекратяването, обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, което се изплащало не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който трудовото правоотношение е прекратено. По този повод на 08.08.2023 г. свидетелката Н. Н. съставила срещу жалбоподателя акт за установяване на административно нарушение по чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя, след надлежна покана до „Г.-К.“ АД, връчена на изпълнителния директор Ж. К. на 31.07.2023 г. На 10.08.2023 г. актът бил връчен по реда на чл.416, ал.3 от КТ - с препоръчано писмо с обратна разписка, изпратено на адреса на управление на дружеството-жалбоподател. Въз основа на така съставения акт, на 08.09.2023 г. наказващият орган издал процесното наказателно постановление, с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ на „Г.-К.“ АД гр.К. било наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. за извършено на 01.03.2023 г. нарушение на чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ.

Изложената фактическа обстановка се установява след анализ на показанията на свидетелите Н. Н., Е. Ю., Г. Е. и Р. Д.; Акт за установяване на административно нарушение от 08.08.2023 г., ползващ се с доказателствена сила съгласно чл.416, ал.1 от КТ; Писмо от 08.08.2023 г. на ДИТ-К.; обратна разписка за получена пратка на 10.08.2023 г.; Покана за съставяне на акт от 10.07.2023 г.; Констативен протокол от 08.08.2023 г.; Протокол за извършена проверка с изх.№ */ от 31.07.2023 г.; Писмо от 12.06.2023 г. на ДИТ-К.;

Справка от ТП на НОИ-К. с изх.№ *****/16.06.2023 г.; Списък на работници с прекратени трудови правоотношения; Призовка на основание чл.45, ал.1 от АПК от 18.05.2023 г.; Справка от информационната система на ИА ГИТ; Трудов договор № **/04.05.2015 г.; Заповед № */26.01.2023 г. за прекратяване на трудово правоотношение; Справка от Търговски регистър; Справка от 13.02.2024 г. на Б. п.; Заповед № **/02.08.2023 г., фишове за заплата, както и другите приети по делото писмени доказателства.

При така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Настоящата жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН. Затова следва да бъде разгледана по същество.

От събраните по делото доказателства се установява безспорно и несъмнено, че жалбоподателят в качеството си на работодател е осъществил вмененото му нарушение по чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ. В разпоредбата на чл.222, ал.3 от КТ е предвидено, че при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, а ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж. Според другата посочена в атакуваното постановление като нарушена правна норма - чл.228, ал.3 от КТ, обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. Посоченото нормативно задължение „Г.-К.” АД гр.К. не е изпълнило. Дружеството е субект на нарушението в качеството на „работодател” по смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ. Нарушението е формално и е осъществено с неизплащането в срок на дължимото обезщетение. По делото се установи, че трудовото правоотношение между жалбоподателя и работника Г. Р. Е. е било прекратено на 26.01.2023 г., както и че лицето е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Следователно, на работника се следва обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, независимо от основанията за прекратяване на трудовото правоотношение. Това обезщетение жалбоподателят по силата на чл.228, ал.3 от КТ е бил длъжен да изплати най-късно до последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, доколкото липсват данни за наличие на колективен трудов договор. Правоотношението е прекратено на 26.01.2023 г., поради което обезщетението е било дължимо до 28.02.2023 г., но работодателят не го е изплатил и така на 01.03.2023 г. е осъществил състава на вмененото му административно нарушение. Ето защо според

настоящата инстанция законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на „Г.-К.” АД гр.К. на основание чл.414, ал.1 от КТ, предвиждащ наказание имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лв. за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание. Наложена санкция е минималната по размер, поради което и съдът няма правомощия да я намали, предвид нормата на чл.27, ал.5 от ЗАНН.

Настоящата инстанция при извършената служебна проверка не констатира в хода на административнонаказателното производство да са допуснати твърдените от жалбоподателя нарушения на процесуалните правила или на материалния закон. Актът за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление са съставени правилно и законосъобразно, от компетентен орган, съдържат необходимите реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е пълно описано с всички относими към конкретния състав признаци. От изложените в акта и наказателното постановление факти става ясно какво деяние е осъществено от жалбоподателя, кога и къде е извършено и каква е неговата правна квалификация, като не е налице съществено нарушение на процесуалните правила, което да ограничава правото на защита на нарушителя и да опорочава атакувания акт до степен, налагаща отмяната му. Нарушението се явява безспорно установено, предвид събраните по делото писмени и гласни доказателства. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че не е извършил процесното нарушение, тъй като не бил уведомен за придобитото от служителя право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като поради неправомерното поведение на работника бил възпрепятстван да изпълни разпоредбата на чл.222, ал.3 от КТ. Задължение именно на работодателя е в срока по чл.228, ал.3 от КТ да изплати дължимите при прекратяване на трудовото правоотношение обезщетения на работника, в т.ч. и обезщетението по чл.222, ал.3 от КТ. В тази връзка жалбоподателят е следвало сам да установи наличието на условията за изплащане на процесното обезщетение, доколкото е разполагал с необходимите данни за трудовия стаж на лицето, вместо да вменява задължения на работника и да твърди, че неговото поведение е укоримо. В хипотезата на чл.222, ал.3 от КТ, обезщетението се дължи, независимо от основанията за прекратяване на трудовото правоотношение. Не може да намери приложение нормата на чл.415в от КТ, тъй като същата се прилага за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда предвиден в КТ, и от което не са произтекли вредни последици за работника и служителя. В случая не се установи до издаване на наказателното постановление жалбоподателят да е изплатил на работника Г. Е. дължимото обезщетение, не го е сторил и след това, което става ясно от показанията на разпитания в съдебно заседание работник. Представените с жалбата Заповед № **/02.08.2023 г. и фишове са индигнация, че след проверката на контролните органи обезщетението е начислено, но не и изплатено от работодателя, каквото е вмененото му нарушение. Не са допуснати съществени процесуални нарушения на процедурата по съставяне и връчване на АУАН. Актът е съставен в отсъствие на нарушителя, но след надлежна покана за това действие, връчена на законния представител на санкционираното дружество. След като представител на жалбоподателя не

се е явил на посочената в поканата дата и съответно АУАН е съставен в негово отсъствие при условията на чл.40, ал.2 от ЗАНН, то актосъставителят не би могъл да изпълни задължението си да връчи акта лично на нарушителя. Затова и в съответствие с процедурата по чл.416, ал.3 от КТ, актът е изпратен по пощата с препоръчано писмо с обратна разписка, получено на адреса на управление на дружеството-жалбоподател. Ето защо, съдът приема, че в хода на административнонаказателното производство не е допуснато съществено процесуално нарушение. Неоснователни са и доводите на жалбоподателя за неспазване на чл.52, ал.4 от ЗАНН. Това е така, защото преди да се произнесе по преписката, наказващият орган е преценил всички събрани доказателства, а спорни обстоятелства, които да налагат разследване не е имало. Предвид изложените съображения, обжалваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено като законосъобразно.

С оглед изхода на делото и направената претенция за разноси, на основание чл.63д, ал.4 вр. ал.1 от ЗАНН следва на административнонаказващия орган да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер определен в чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37, ал.1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. По силата на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, възнаграждението за защита в производствата по ЗАНН е от 80 до 150 лв. В случая по делото са проведени две съдебни заседания, в които е взел участие процесуалният представител на наказващия орган, изготвил е и депозирал и писмена защита, поради което следва да се присъди възнаграждение в размер на 100 лв. Доколкото издателят на наказателното постановление се намира в структурата на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ със седалище град С., именно в полза на същата в качеството ѝ на юридическо лице следва да бъдат присъдени разноските по делото.

При този изход на производството, на жалбоподателя не се дължат и не следва да се присъждат поисканите разноси за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № ***** от 08.09.2023 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.К., с което на основание чл.416, ал.5 вр. чл.414, ал.1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. на „Г.-К.“ АД с ЕИК *****, адрес гр.К., ул.,Р.“ № **, в качеството му на работодател, за нарушение на чл.222, ал.3 вр. чл.228, ал.3 от КТ.

ОСЪЖДА „Г.-К.“ АД с ЕИК *****, адрес гр.К., ул.,Р.“ № **, да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ гр.С., сумата от 100 лв., представляваща направени разноси по делото за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-Кърджали

по реда на глава 12 от АПК, в 14- дневен срок от съобщението му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Кърджали: _____